

Miroslav Mira Mitrović
Iz knjige „Smehotvorci“

SELO SE VESELI

Jedan rođeni Beograđanin, industrijski radnik, tvorac je naše prve, najdugotrajnije i najpopularnije emisije – za selo.

Krajem pedesetih i početkom šezdesetih godina, s mnogim drugim promenama, Radio-Beograd je počeo i da raslojava obraćanje slušaocima. Dotad su oni, u principu, tretirani kao „masovni slušalac“, kao ukupni auditorijum kojem je namenjen celokupan program. Početna, neminovna razgraničenja bila su uslovljena biološko-starosnim kriterijumom (emisije za decu i odrasle), ali prava promena će se osetiti tek s prvim znacima novog tretmana slušalaca: u emisijama za najmlađe Dušan Radović počinje da im se obraća i sa „Poštovana deco“, omladinci – posle „akcijaških“ emisija – dobijaju i zabavne emisije u kojima i sami učestvuju: „Tražimo najveseliji grad“ (1959), „Sastanak u 9.05“ (1961, Drugi program), s posebnom rubrikom za studente, a starijim slušaocima prvenstveno namenjena je emisija „Za vršnjake veka“ (1961).

Monolitni lik uslovnog „masovnog slušaoca“ puca i osipa se pod prostim saznanjem da pojedine kategorije slušalaca imaju i svoje različite interese i interesovanja. Čak se i pojedinac, zavisno od životnih okolnosti i ličnih afiniteta, sve više priznaje kao složena ličnost sa raznovrsnim zahtevima u odnosu na radio-program: pokreće se Drugi program (1958) kao „lakša i zabavnija dopuna Prvom“, a od raznih kategorija slušalaca, koje će godinama kasnije dobiti poseban tretman u programu (domaćice, lovci, ribolovci, vozači, samoupravljači...), prvi su, kako i dolikuje, sportski navijači dobili svoje „Vreme sporta i razonode“ (1960).

U takvoj atmosferi selo se prosto nametalo radio-programu kako svojim specifičnim problemima tako i brojem i značajem potencijalnih slušalaca. Potreba je, dakle, bila tu, ali se više, izgleda, „instinktivno osećala“ nego što je stručno, dokumentovano i precizno formulisana, pa je, po običaju u takvim prilikama, realizacija poverena saradniku u čije se znanje i sposobnosti verovalo na osnovu dotada pokazanih drugih rezultata.

Izbor je pao na Jovana Aleksića.

Sa dvanaest godina Aleksić je već počeo da radi kao šegrt u instalaterskoj radnji (1938), a sa četrnaest u fabrici aviona „Rogožarski“. Završio je limarski zanat. Sa radiom se prvi put neposredno sreo 1950. godine kao radnik u „Ikarusu“: tu su reporteri Radio Beograda zapazili njegove napise u fabričkim zidnim novinama. Prihvatio je poziv da prede u Radio-Beograd. I tako je, kako u šali govori, „napustio radničku klasu i prešao u novinarsku“ Međutim, nije napustio i radničko životno iskustvo, KUD „Abrašević“, radne navike i disciplinu.

U Radio-Beogradu J. Aleksić je počeo kao saradnik programa za decu i omladinu. Među inicijatorima je osnivanja „Selenita“⁸⁴ i pokreta „Mladih

gorana',⁸⁵ Jedan segment nedeljno za Radio-školu snimao je na terenu, „ustupao” ga samim učenicima i nazvao ga „Mikrofon je vaš” (1957). Tako se prvi put pojavio ovaj slogan – naziv koji će se uskoro nadaleko proćuti kao naslov prve velike zabavne kontakt-emisije Radio-Beograda. Naklonost široke publike zapaženo je počeo da osvaja kao voditelj zabavne, prvenstveno omladinske, kontakt-emisije „Tražimo najveseliji grad” (1959), koja će još proširiti krug slušalaca, promeniti naziv u „Radio-Najveseliji grad” i postati potom „Radio-Mladost”. Pored korišćenja delova programa razglasnih stanica po školama, društvenim domovima i fabrikama, u emisiji organizuje grupne igre i zabave kojima pravi ćitav urnebes na javnim snimanjima, kao npr. u Somboru, gde se publika sa balkona i iz partera takmići u igranju, pevanju i jedenju šampita zavezanih ruku na lećima, ili na Kopaoniku – nagradno traženje termos-flaša skrivenih u snegu. Za isprićanu zanimljivu priću slušalac je sticao pravo da mu se ispuni želja (jedan je tako prvi put leteo avionom, drugi dobio knjigu Ive Andrića s pišćevom posvetom, a ućenica muzićeke škole Milka Stojanović, kasnije prvakinja Beogradske opere i gost najvećih svetskih operskih scena, prvi put pevala preko radija, itd.). Vršio je direktne prenose iz seoskih škola, rudnika, a pokušao je da ostvari i prvi prenos padobranskog skoka (saradnik Redakcije za deće programe Zlata Vidaćek skoćila je s padobranom iz aviona, ali njen voki-toki nije bio dovoljno dobar da bi reportaža tehnićki uspela i doprla do slušalaca

Jovan Aleksić organizuje i prve studentske „bruošijade”: izvode se noću i u rane jutarnje sate, pa je on, voditelj, u pidžami, kao i veći deo publike – studenata na galeriji. U zoru se služio vruć burek, a na sceni je pravi matićar zaista venćao mlad studentski par. I ne samo to.

Kolima, pešice i na kamilama 1962. godine stigao je da sa našim poznatim svetskim putnikom-istraživaćem Tiborom Sekeljem prokrstari savanama i prašumama istoćne Afrike.

S tim i takvim znanjem i iskustvima, Jovan Aleksić je krenuo na nov teren i nov posao.

Počelo je tako što je februara 1965. godine dobio zadatak da u selu Ribare, kraj Svetozareva, napravi jednoćasovnu govorno-muzićku emisiju o naprednom i uzornom poljoprivredniku. Tek epizodno je snimio duhovitog seljaka-spadala, pripovedaća i violinistu, koji je imao samo jedan zub. Kad ono – slušaocima se to najviše dopalo! (Preko 400 pisama stiglo je posle prve emisije, da bi se posle tri meseca taj broj popeo i do pet hiljada.) Jovanu Aleksiću i Radio-Beogradu postalo je jasno da su baš te „crtice iz života” ono sa ćim treba dalje ići. Tako je roćeno „Selo veselo. I ime su mu dali sami slušaoci: njih 600 od 2.500, meću raznim predlozima, glasalo je za ovaj naziv.

Već godinu dana kasnije, u saradnji sa Domom kulture u Kragujevcu, na teritoriji te opštine održano je dvadesetak javnih snimanja. Od tada emisija neumorno krstari selima Jugoslavije od Triglava do Ćevćelije, od Alpine Źiri pod Alpima do Bogdanaca na Vardaru. Slušaoci se upoznaju sa svim krajevima zemlje „ućestvujući” na poselima: dalmatinskom, kordunaškom,

baranjskom, ličkom, zagorskom, hercegovačkom, crnogorskom... Zastupljene su narodnosti i etničke grupe (tokom 1974. godine i posebnim ciklusom emisija): Rumuni, Rusini, Šopi, Romi, Mađari, Albanci...

„Selo veselo” umelo je prijatno da iznenadi dovodeći u zabita sela istaknute političare, književnike, pevače, naučnike, sportiste i druge javne ličnosti, a na otvaranje novog zadružnog doma u selu Zdravinje kod Kruševca stigli su i solisti Novosadske opere, sa horom i orkestrom Doma JNA u Beogradu, da bi svečanost uveličali izvođenjem odlomka iz opere Jakova Gotovca „Ero s onog svijeta”. Zadružna sala nije bila predviđena za ovako nešto, pa je teško reći da li je u njoj bilo više izvođača ili pritisnute publike, čiji su se prvi redovi izmešali sa članovima orkestra. Međutim, ništa nije moglo da pomuti oduševljenje, ni prisutnih ni slušalaca, što te večeri prisustvuju prvom direktnom radio-prenosu opere – iz jednog sela!

Uspeh kod slušalaca podstakao je Radio-Sarajevo da ubrzo uvede svoje „Selo veselo” (1968 a 1973. godine imao ga je na svom Drugom programu i Radio-Zagreb, pa su čak izvesno vreme ova tri „Sela vesela” obrazovala neku vrstu zajedničke redakcije koja je koordinirala programe i snimanja.

Pošto je redakciji stizalo sve više pisama, januara 1969. godine u Jutarnjem programu kreće nova kontakt-emisija „Klub ranoranilaca”, koju uređuje Almira Kotlo, i vodi je sa Jovanom Aleksićem. Kombinovanim dejstvom ove dve emisije uspešno su sprovedene mnoge korisne akcije.⁸⁶

Ne remeteći osnovnu intenciju „da se kroz vedre šale i dogodovštine iz seoskog života, dosetke i narodne umotvorine prati savremeni život sela”, zabava u „Selu veselom”, povezana sa društvenim i kulturnim akcijama, postala je igra u najplemenitijem smislu reči – igra kojom se lako, uzgred tako reći. spoznaje i menja život.

U privlačnoj oblandi (prema jednom istraživanju: „Slušaoci u emisiji ocenjuju kao najuspešnije humorističke priloge – 58 odsto”...), „prosvetarska” funkcija „Sela veselog” ne deluje odbojno. Naprotiv. Tako su uspešno sprovedene razne akcije, počev od one sa Crvenim krstom – da svako seosko dete dobije i koristi četkicu za zube, tako i mnoge druge: „Zlatne ruke” (1968) – prikupljanje raznih štrikanih, rezbarenih, vezenih, pletenih i drugih predmeta narodne radinosti sa završnom izložbom u Etnografskom muzeju; „Album rekordera u kukuruzu” (1969) – takmičari su ogromnom količinom velikih kukuruznih klipova zasuli Radio-Beograd, na veliku radost golubova Veterinarskog fakulteta, kojima su, posle proglašenja pobednika, ustupljeni; „Zrno znanja” (1970) – pročitati preko zime bar jednu knjigu; „Oj devojko, od zlata jabuko” (1970), sa „Politikom” i SSO Srbije – takmičenje seoskih devojaka u čast proleća s ciljem negovanja tradicionalnih i novih vrednosti: čišćenje i uređenje kuće, ali uz to i novostečena znanja, upravljanje traktorom, daktilografija, znanje stranih jezika, slikarstvo, plivanje i drugi sportovi; „Zlatno slovo” (1971) – s Republičkim zavodom za opismenjavanje odraslih – priznanja onima koji su postigli najbolje rezultate u radu s nepismenima; Radio-pesmarica” (1971) – prikupljanje stihova

pesnika sa sela; „Nijedno selo bez radija” (1976) – po evidenciji, 32 sela Homolja, Pešteri i Sandžaka bila su bez struje i radija. Elektronska industrija u Nišu poklonila je za ovu akciju tranzistore, tako da 1. maja 1976. godine nijedno selo u Srbiji nije bilo više bez radio-aparata.

Mnoge od ovih i drugih tadašnjih i kasnijih akcija trajale su ili traju kontinuirano i po više godina. Takva je, npr., akcija „Vi nama priču – mi vama knjigu” (počev od 1974) – od desetine hiljada priloga koje šalju slušaoci iz cele Jugoslavije, čak i sveta, najbolji ulaze u zbornik zajedno sa najuspelijim šalama pripovedača na javnim snimanjima („jedina knjiga koju pišu i nepismeni”). Tu knjigu, zauzvrat, dobijaju slušaoci-saradnici.

Značajna, dugogodišnja aktivnost Jovana Aleksića na prikupljanju dosad nezapaženog i novog narodnog stvaralaštva zasnivala se na uverenju da dok je naroda ni vukovski posao ne može biti završen. Na svom terenu i u savremenim uslovima, „Selo veselo” je ovaj posao pretvorilo u međusobnu zabavu slušalaca, razbibrigu i igru, što je nenametljivo rezultiralo desetinom posebnih knjiga probranih novosakupljenih narodnih i narodskih šala i priča (u ukupnom tiražu od više desetina hiljada primeraka).

Široku akciju „Selo veselo” je počelo 1974. godine, kada je zajedno sa „Klubom ranoranilaca”, emisijom za decu Prvog programa Radio-Beograda „Subotom u dva” i sarajevskim „Malim novinama pokrenulo „Vukovo kolo”... Školama srpskohrvatskog jezičkog područja poslato je 500 pisama s pozivom da svaki razred sačini „Album umotvorina mog zavičaja”. Prvo uspelo završno poselo javno je snimljeno u Tešnju, a drugo u bosanskom selu Kozluku; ono je utkano i u manifestaciju „Vukov sabor, gde je za pobjednika proglašena škola „Simo Matavulj” u Šibeniku. Istovremeno, zajedno sa „Radio-TV revijom”, a takođe u okviru „Vukovog sabora”, i uz saradnju sa naučnicima i naučnim ustanovama koje se bave proučavanjem i skupljanjem narodnog blaga, osnovan je i „Sabor pripovedača”, sa prvim radio-poselima u podrinskim selima Dragincu i Gornjoj Badanji (1974/75).

Još svojim prvim akcijama, a ovima i neposredno, „Selo veselo” se organski i na savremen način uklapalo u „Vukov sabor”. Kao priznanje povereno mu je (1975) da na dan centralne proslave u Tršiću organizuje i preko radija prenosi popodneвно „Saborsko poselo”, „neku vrstu festivala kulturnih manifestacija okrenutih selu”. Ovakvo poselo je 1978 . godine okupilo oko 6.000 posetilaca, više nego prepodnevena glavna svečanost.

Iste godine radio-prenos završnog „Susreta pripovedača” održan je pred probranom publikom u Narodnoj biblioteci SR Srbije u Beogradu.

Preko „Sela veselog” obezbeđivano je, uz pomoć Matice iseljenika Srbije, učešće u „Vukovom saboru” i naših iseljenika sa svih pet kontinenata.

Godine 1979. Radio-Beograd je dobio „Vukovu nagradu”. Obrazloženje za to dobrim delom se zasniva na rezultatima i aktivnosti „Sela veselog” i njegovog urednika Jovana Aleksića.

Jovana Aleksića srešćemo često još kao nosioca ili sudionika i drugih manifestacija šireg društvenog i kuhumo-prosvetnog značaja: među inicijatorima je i osnivačima „Velikog školskog časa” u Kragujevcu i „Radosti Evrope” u Beogradu, autor je (pisac teksta, reditelj) spektakl-priredbi na Dan mladosti na stadionu JNA, u čast rođendana predsednika Tita. Povodom Evropske konferencije o bezbednosti i saradnji u Beogradu (KEBS), po njegovoj ideji jugoslovenske radio-stanice zajednički su snimale seriju dokumentarno-zabavnih reportaža u 33 evropske zemlje-članice.

Sa „Večernjim novostima” organizuje prvi „Dan šale – Prvi april” (1975), koji potom prihvataju i druge humorističko-zabavne emisije Radio-Beograda, pa nekih godina i Radio-Zagreb i Radio-Sarajevo. Propagirajuć i primenjujući humor, organizuje u Šapcu „Nedelju radio-smeha” (1979), sedmodnevnu reviju raznih humorističko-zabavnih priredbi.

Sve ove i mnoge slične akcije koje je vodio ili učestvovao u njihovoj realizaciji, Jovan Aleksić je, makar i delimično, uključivao u „Selo veselo”, a ukoliko su njegovi okviri neki put bili uski ili neadekvatni, trudio se da im Radio-Beograd nađe pravo mesto u ne nekoj drugoj svojoj emisiji.

U okvirima svoje osnovne delatnosti emisija „Selo veselo” je, i to ne samo putem radio-talasa, prešla granice Jugoslavije i Evrope. Prvo gostovanje je bilo na poziv naših radnika na privremenom radu u Francuskoj, koji su svom naselju kraj Pariza dali ime „Selo veselo” (1971). Potom se redaju i snimanja emisija po selima susednih zemalja, sem Albanije, koja nije prihvatila saradnju (serija „Pozornica prijateljstva”), kao i drugih (Švedska, Nemačka-Lužički Srbi, Turska...). Poseban ciklus bio je posvećen selima socijalističkih zemalja Evrope (1974-75): Sovjetski Savez, Čehoslovačka, Mađarska, Rumunija, Bugarska, Poljska, DR Nemačka.

Prvi put je 1970. godine emitovano „Selo veselo” u „Jugoslovenskom radio-času” u Torontu u Kanadi. Od tada, u saradnji sa Maticom iseljenika, snimci „Sela veselog” redovno se šalju za Australiju, Ameriku, u zemlje Evrope, svuda gde postoji „Jugoslovenski radio-čas” na radio-talasila. Takođe, u saradnji sa Maticom, mala ekipa „Sela veselog” organizovala je i snimila, novembra 1975. godine, takmičenje jugoslovenskih klubova po Kanadi i Severnoj Americi. Zbog svega toga je, valjda, česta i omiljena uzrečica – poslovice voditelja Jovana Aleksića: „Selo veselo sluša ceo svet i dva sela više”.

Za „Selo veselo” se čulo i u Finskoj, pa je urednik emisija za selo Finskog radija doputovao u Jugoslaviju da bi na licu mesta video kako se ono pravi.

Iako, po pravilu, živo izvođeno i javno snimano, s mnogobrojnim učesnicima sa sela (sklonim inače epskoj raspričanosti), „Selo veselo” se realizuje dinamično, u brznoj smeni („na rez”) raznovrsnih muzičkih i govornih tačaka. Najčešće je u takvom tempu i tako uklopljeno da se dobija utisak kako je u studiju režirano, snimljeno i potom precizno montirano. Ovaj efekat se postiže dobrom prethodnom organizacijom posla, jasnom koncepcijom

emisije, improvizatorskim sposobnostima i duhovitošću njenog urednika i voditelja, koji u praksi uspeva dosledno da sprovodi svoj profesionalni i umetnički **credo**: „Usvojio sam teoriju, a i uverio sam se, putujući po svetu, da je budućnost radija u pravljenju programa za čoveka u pokretu... Radio se sluša u kolima, u kuhinji, domaćica dok radi... Tranzistore već ugrađuju u đačke torbe... Ma kako nešto bilo duhovito, ne bi smelo da traje duže od dva-tri minuta.”⁸⁷

Takav pristup omogućuje da u svakoj emisiji bude više, najmanje desetak, različitih tema, odnosno, kako voditelj Jova kaže: „To je jedan humoristički supermarket gde za svakoga mora da ima!”

„Selo veselo” je još jedan, i to uverljiv, primer koliko ukupnom dejstvu jedne radio-emisije doprinosi multimedijalna saradnja. Skoro da ne postoji period u kojem „Selo veselo” nije imalo stranicu ili dve za narodne šale, poslovice i druge svoje priloge u nekom tiražnom listu („Politika”, sredinom 1972; po dve stranice Radio-TV-revija 1974 i mesečna revija „Selo” 1975; zatim „Jež”, „YU-novosti” za naše u svetu itd.). Izlaze gramofonske ploče sa zanimljivim izvornim narodnim pripovedačima i pevačima. U sopstvenoj produkciji snimljen je polučasovni, 8-milimetarski dokumentarni kolo-rfilm „Selo veselo”. Počev od „Kalendara” (izd. Radio-TV-revija, 1967), tekstovima iz emisija pune se čitave biblioteke, kako u izdanju RTB tako i drugih: „Svetlost” – Kragujevac, BIGZ. Redakcija pokreće i tromesečni časopis „Poselo”.

Na inicijativu Jovana Aleksića Narodna biblioteka Srbije ustanovila je fonoteku narodnih umotvorina i književnosti, a slične male fonoteke emisija je osnovala pri Vukovom muzeju u Beogradu i Fakultetu muzičke umetnosti u Beogradu, gde se čuvaju vredni muzički zapisi iz emisije.

Tako se „Selo veselo” istovremeno obezbeđuje i da ne ode baš sve od njega samo u – „etar i vetar”.

Još jedan fenomen vezan je za „Selo veselo”: iako godinama uživa masovnu popularnost malo je i retko javno kritikovano, čak je češće – hvaljeno. Neuobičajeno sazvučje slušalaca i kritičara, bar kad je reč o zabavno-humorističkoj emisiji.

Ima, istina, i zamerki: nedostaje bogatstvo vidova života našeg sela, koje se nalazi u izrazito burnim društvenim i drugim promenama”, kažu autori jedne analize ove emisije, (ali i odmah s poštovanjem zastaju: „Ipak, emisiju vodi ličnost izgrađenog profila (Jovan Aleksić). koja uspeva efektno da manipuliše materijalom emisije? Drugi će u svojoj recenziji reći: „Selo je još zamišljeno kao idilični pejzaž, u socijalnom ili moralnom smislu; nasleđeni sistem vrednosti, bez obzira na delimična prilagođavanja, više socijalna nego psihološka, ostaje kao neka vrsta neospornog putokaza?”⁸⁹ Ima i kritički intoniranih napisa tipa „povodom”: polazeći od „Sela veselog”, meditira se o savremenom selu, ali se o samoj emisiji ne izjašnjava.⁹⁰

U čemu je stvar?

- Da li „gradski” kritičari ne poznaju dovoljno materiju, pa ne žele da se upuštaju u odgovorne ocene?

- Da li i ono malo zamerki ne govori više o kritičarskim projekcijama sopstvenih ideja i predstava o našem selu nego o pravim nedostacima na terenu snimljene emisije?

Bilo kako bilo, šteta je što ovaj tako efemeran, a tako uticajno u svome vremenu obavljen posao nije u mnogo većoj meri doživeo i svoj „zaustavljeni trenutak“, svoj petrificirani otisak u ozbiljnijoj zapisanoj kritičkoj reči.

Što se tiče poznavalaca problematike i slušalaca, stvar je mnogo jednostavnija.

U analizama Komisije za selo SSRN SR Srbije emisija je isticana kao pozitivan primer u demokratizaciji sredstava javnog informisanja i korisne prisutnosti u svakodnevnom životu našeg radnog čoveka.

Dupke puneći „poprišta“ javnih emisija – snimanja, učestvujući i sami u programu i u anketama, svojim glasovima održavajući ga godinama u samom vrhu popularnosti – slušaoci su se, tako reći, plebiscitarno izjašnjavali o „Selu veselom“. Koliko su ga prigrlili kao svoje, „opštenarodno dobro“ može da ilustruje i ovaj odlomak odgovora Miodraga Ostoje iz Donjeg Garevca na anketni poziv o „Selu veselom“ Centra za istraživanje programa i auditorijuma RTB:

„Pismo sam pročitao na skupštini moje Mjesne zajednice Orlovci, gdje je bilo prisutno oko 1.000 stanovnika, tj. oko 80 odsto birača. Moja Mjesna zajednica sastoji se od tri potkozarska sela i to: Gornji i Donji Orlovci, te Donji Garevci, sa preko 1.200 domaćinstava i oko 2.000 stanovnika... Vaše pismo su pozdravili uz burni aplauz i odobravanje, a ja sam ih upitao o mišljenju i njih preko 20 se javilo za riječ iz svih zaselaka...“⁹¹

Slušaocima se pridružio, pa – reklo bi se – i prevazišao ih, i jedan od kritičara-recenzenata ustvrdivši da „Selo veselo“ „predstavlja jedan od najboljih programa te vrste ne samo u jugoslovenskom radiju nego i u jugoslovenskim sredstvima informisanja uopšte“.

Možda ovo mišljenje, kao „prejako“, ne bismo ni naveli da ga nije izrekao jedan od poznatih jugoslovenskih novinara – Jug Grizelj, te ono tako dobija posebnu specifičnu težinu.⁹²

„Selo veselo“, sa Jovom Aleksićem na čelu, godinama realizuje mala, ali uigrana ekipa: novinari Almira Kotlo i Dragiša Božić, muzički redaktor Radmila Trifunović, od 1980. Marko Milan, i glumci Živka Matić i Žika Milenković. U pojedinim, dužim periodima, sa aktuelnim humorističkim prilozima o selu učestvovali su Miodrag Radosavljević, iz sela Babajića kod Ljiga, kao popularni „Dragan traktorista“, koji lično recituje svoje satirične epigrame, Žarko Janković, mašinovođa iz Sremske Mitrovice, pisac uspehliha skečeva i kozer, poznavalac lokalnih tema, humorista Bora Oljačić, kao „čovek sa strane“, koji satirično tretira prilike i neprilike mesta i kraja u kojima se emisija snima.

Ova mala četa, makar i odabrana, ipak ne bi mogla uspešno da obavi sve pobrojane (a i nepomenute) poslove da nije bilo odlično organizovanog oslonca u „bazi“. Iz obilja pisama u redakciji se izdvajaju imena slušalaca koji

su se primedbama ili predlozima javili dva, tri ili više puta. Smatrajući ih zbog toga jače zainteresovanim za sudbinu emisije, u redakciji uredno vode „adresar” sa oko 2.000 njihovih imena kako bi, po potrebi, mogli da im se obrate za mišljenje, saradnju ili pomoć pri snimanju emisije u njihovom selu, odnosno kraju. Nije „poslovna tajna” da je iz kruga ovih slušalaca redakcija vremenom dobila stotinak stalnih dobrovoljnih saradnika-poverenika na koje se oslanja u prikupljanju tema, priloga, rasturanju svojih publikacija, organizovanju priredbi itd. O njima vodi posebnu „kartoteku” s podacima o mogućnostima za saradnju i rezultatima svakog pojedinca.

Iza duhovitih voditeljskih improvizacija, iza dinamičnog spontanog toka radio-emisije stoji, kako vidimo, savremena, industrijski efikasna, gotovo kompjuterska organizacija.

Kako to čini kao voditelj u samoj emisiji, tako i iza njenih „kulisa”, sav taj veliki komplikovan mehanizam planiranja, koordinacije i realizacije saradnje sa slušaocima, umetnicima, društveno-političkim i kulturnim organizacijama, preduzećima, odborima za sprovođenje raznih akcija, štampom, televizijom, našim radnicima u svetu, inostranim radio-stanicama itd. – idejama, energijom i svojim neposrednim učešćem napaja njen urednik. U nekom trenutku se učini da više i nije reč o pojedincu, ličnosti, nego da je u pitanju čitava jedna institucija ili složeno preduzeće – nazovimo ga za ovu priliku:

Poljoprivredno-humoristički kombinat – Jovan Aleksić!